

REGLUGERÐ**um breyting á reglugerð nr. 214 20. júní 1973 um innheimtu og skil á meðlögum o. fl. á vegum Innheimtustofnunar sveitarfélaga.**

11. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

Fullnaðarskil á lögmætum meðlagskröfum Tryggingastofnunar ríkisins sbr. 1. gr. fyrir næstliðið almanaksár, skal Innheimtustofnun sveitarfélaga hafa innt af hendi fyrir 1. október ár hvert. Skiladagar vegna óinnheimtra meðlaga skulu vera 1. mars, 1. júní og 1. október, en þann dag skulu fullnaðarskil gerð. Heimilt er að verja öllum innheimtum meðlögum, sem innheimst hafa, til lúkningar fullnaðarskilum samkvæmt grein þessari.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt lögum nr. 54 6. apríl 1971, staðfestist hér með til að öðlast gildi þegar í stað.

Félagsmálaráðuneytið, 14. október 1980.

Svavar Gestsson.

Jón S. Ólafsson.

Nr. 550.

8. október 1980.

LÖGREGLUSAMÞYKKT

fyrir Borgarfjarðarsýslu.

Fyrsti þáttur

ákvæði, er taka bæði til kaupúna og sveita.

I. KAFLI

Um reglu og velsæmi á almannaferi.

1. gr.

Á almannaferi er bannað að efna til uppþota eða óspekta. Ekki mega menn þyrpast saman á almannaferi svo að til tálma eða óþæginda sé fyrir umferð eða vegfarendur.

Þegar talað er um almannaferi í samþykkt þessari, er átt við götur, vegi og svæði, sem almenningur fer um, eða ætluð eru til almenningsnota, svo sem hátíðar-svæði, leikvelli, torg, bryggjur og afgreiðslustæði bifreiða. Um hvers kyns samkomuhús svo sem veitingahús, leikhús, brýr, skeiðvelli, fjárréttir, verslanir, opinberar skrifstofur o. s. frv., gilda ákvæði samþykktar þessarar um almannaferi, eftir því sem við á.

2. gr.

Þegar fjölmenni safnast á almannaferi, þar á meðal við dyr kirkna, verslana, samkomuhúsa, eða annars staðar, þar sem almenningur, kemur saman, skal fólk raða sér þannig, að þeir sem fyrstir koma fái fyrstir afgreiðslu. Við slík tækifæri skulu menn í öllu haga sér eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglan eða umsjónarmaður setur til að varðveita góða reglu.

3. gr.

Á almannafæri má ekki fljúgast á eða hafa í frammi hávaða eða móðgandi háttalag, sem veldur ónæði eða raskar allsherjarreglu.

4. gr.

Bannað er að raska næturró manna að óþörfu. Enginn má að ástæðulausu berja á dyr eða glugga, hringja dyrabjöllu eða í síma eða hafast neitt það að, sem valdið getur ónæði eða ótta.

5. gr.

Á fjölförnum götum og vegum eða þar sem hættu getur stafað af, má ekki leika knattleik eða aðra leiki, gera rennibrautir eða renna sér á skautum eða sleðum. Lögreglustjóri getur þó heimilað leiki barna og sleðaferðir á tilteknum vegum og svæðum, enda séu þá gerðar nauðsynlegar varúðarráðstafanir.

Bannað er að hanga aftan í ökutækjum, sem eru á ferð.

6. gr.

Eigi má skjóta af byssum né neins konar skotvopnum í þéttbýli, nema á sérstökum æfingasvæðum, sem lögreglustjóri samþykkir. Í þéttbýli má eigi kveikja í eldfimum efnum eða sprengiefnum. Þó getur lögreglustjóri veitt undanþágu frá þessu ákvæði ef sérstaklega stendur á, svo sem um áramót, og séu leyfin bundin við tiltekin svæði. Nauðsynlegar sprengingar vegna mannvirkjagerðar má aðeins framkvæma með sérstöku samþykki lögreglustjóra, og hera bæði verkstjóri og sá sem mannvirkið er unnið fyrir ábyrgð á að fyllstu varúðar sé gætt. Sprengiefni má aðeins geyma þar sem lögreglustjóri samþykkir.

Öll meðferð og notkun hvellsprengja er bönnuð.

7. gr.

Enginn má klæðast eða hegða sér þannig á almannafæri, að hann misbjóði almennu velsæmi eða geti raskað allsherjarreglu.

8. gr.

Allir eru skyldir til að segja til nafns síns og heimilis, þegar lögreglan krefst þess.

9. gr.

Almenningi er skylt að hlýða öllum skýpunum lögreglumanna, er þeir gefa til þess að stjórna umferð eða halda uppi góðri reglu á almannafæri. Ef nauðsyn ber til, geta lögreglumenn kvatt sér til aðstoðar hvern fulltíða mann, sem viðstaddur er, til að afstýra óreglu eða óspektum á almannafæri. Heimtingu eiga menn á fullum bótum frá lögreglustjóra fyrir tjón, er þeir kunna að bíða við slíka aðstoð á fatnaði eða limum, en lögreglustjóri á aðgang að hinum seka. Ella greiðist tjónið úr ríkissjóði.

II. KAFLI

Ákvarðanir til að afstýra tálmunum og hættum fyrir umferðina.

10. gr.

Enginn má láta fyrirberast á lóðum, húspökum, girðingum, í garðshliðum eða á öðrum slíkum stöðum, þar sem gengið er inn í hús á lóð né heldur fara inn í híbýli manns í söluerindum án leyfis hlutaðeigandi húsráðanda.

Lögreglustjóra er heimilt að banna alla umferð óviðkomandi fólks um bryggjur og út í skip.

11. gr.

Hlaðin skotvopn má ekki bera á almannafæri. Byssu skal ávallt bera þannig að hlaupið vísi upp.

Garðhrífur, ljái og aðra slíka hluti, sem tjón getur hlotist af, má eigi flytja eftir götum eða vegum, nema svo sé um húið, að engin hætta geti stafað af.

12. gr.

Óheimilt er að tálma umferð um vegi, umfram það sem nauðsynlegt kann að vera vegna verklegra framkvæmda eða vöruf lutninga. Ökutæki eða varning má ekki skilja eftir á vegum lengur en brýna nauðsyn ber til og aldrei á gangstéttum. Heimilt er lögreglustjóra að láta fjarlægja slíkt á kostnað eiganda. Sveitarstjórn getur ákveðið í samræmi við lögreglustjóra hvar á vegum bifreiðar megi standa og getur sett reglur um notkun stöðureita og ákveðið gjald fyrir þá.

13. gr.

Enginn má gera skurði í gangstéttir, götur, torg eða alfaravegi nema hann hafi til þess leyfi hlutaðeigandi stjórnvalda og samþykki lögreglustjóra, enda setji hann aftur í samt lag það, sem raskað var. Slíkt verk skulu unnin þannig, að sem minnstur farartálmi sé að og ætíð skal þess gætt, að vegfarendur séu aðvaraðir um farartálm-ana með nægilega greinilegum ljósum, er loga skulu frá því að dimma fer að kvöldi þar til alþjart er orðið að morgni. Að öðru leyti gera hlutaðeigandi stjórnvöld og lögreglustjóri þær ráðstafanir, er þurfa þykir til þess að afstýra hættu fyrir vegfarendur. Ef slíkt verk dregst úr hófi fram, eftir að byrjað er á því, getur hlutaðeigandi stjórnvald eða lögreglustjóri látið ljúka verkinu og sett götur, vegi og torg aftur í samt lag á kostnað þess, sem verkið átti að framkvæma.

14. gr.

Ekkert það má hafa í opnum gluggum, sem niður getur fallið á veg eða götu og valdið skaða þeim er um fara, og ekki má heldur leggja eða hengja neitt það upp á hús eða hafa laust á húsum uppi, er skaða getur valdið vegfarendum.

15. gr.

Þegar hús er byggt eða rífið er eiganda eða verktaka skylt að haga framkvæmdum eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglan setur, til að afstýra farartálma og hættu eða óþægindum fyrir vegfarendur. Verkfæri og byggingarefni má ekki leggja frá sér á almannafæri nema þar sem lögreglan leyfir, og eigi má það liggja þar lengur en nauðsyn krefur. Mold, mül, efnisleifar og annað, er af byggingu stafar, skal eigandi færa burtu þegar húsagerðinni er svo langt komið að það verði unnt.

Grðingar, sem kunna að hafa verið reistar til að afstýra hættu eða til farartálma, skal taka í burtu þegar þeirra er ei lengur þörf, eða þegar lögreglan krefst þess.

Brenni hús eða annað mannvirki, eða það er tekið í burt án þess að annað sé gert í staðinn, þá er eiganda skylt að ganga svo frá hússtæðinu, að ekki stafi hætta, óþrifnaður eða óþrýði af.

16. gr.

Á alfararvegi má eigi leggja eða skilja eftir neitt það, er tálmar umferðinni frekar en brýna nauðsyn ber til vegna vöruf lutninga, og skal þess ætíð gætt, að það geri sem minnstan farartálma.

EKKI MÁ fleygja á almannafæri neinu því, sem er til óþrifa eða getur valdið vegfarendum hættu.

17. gr.

Nú er mannvirki skemmt eða svo hrörlegt að hætt er við að það eða einhver hluti þess hrynji eða fjúki, og getur lögreglustjóri þá hannað að nota það og lagt fyrir eigandann að rífa það eða endurbæta svo innan tiltekins tíma, að hættu sé afstýrt. Ennfremur getur lögreglustjóri á kostnað eigandans gert aðrar ráðstafanir, sem hann telur nauðsynlegar til að afstýra hættu fyrir vegfarendur og aðra.

III. KAFLI

Um umferð á vegum o. fl.

18. gr.

Vegfarendum er skylt að sýna varúð í umferð, gæta þess að trufla ekki né tefja að óþörfu aðra vegfarendur og valda eigi þeim eða öðrum, sem búa eða staddir eru við umferðarleið, hættu eða óþægindum. Sérstaka varúð skal sýna í nánd við gangbrautir, skóla, leikvelli eða aðra staði þar sem vænta má að börn séu að leik. Sömu leiðis skal skylt að sýna sérstaka varúð gagnvart þeim, sem eru á ferð og bera merki fatlaðra.

19. gr.

Ökupraða skal ávallt stilla svo, að eigi valdi hættu eða óþægindum fyrir aðra umferð, og má ökupraðinn aldrei vera meiri en í umferðarlögunum segir. Lögreglustjóri getur að fenginni tillögu sveitarstjórnar ákveðið lægri ökupraða á einstökum götum og vegum í þéttbýli eða nálægt byggð.

20. gr.

Þeir, sem flytja vörur um götur eða vegi á almannafæri, skulu gæta þess vandlega að flutningstæki séu þannig gerð, að ekki valdi óþrífnaði. Ef eitthvað fellur af eða hrynur niður á almannafæri við flutning, fermingu eða affermingu, skal sá, er flytur eða flutningum ræður, skyldur að hreinsa það upp þegar í stað.

21. gr.

Lögreglustjóri getur takmarkað eða hannað umferð bifreiða á einstökum götum eða vegum, ef slík umferð er álitin hættuleg eða til sérlegra óþæginda fyrir aðra umferð (t. d. á vorin meðan klaka leysir úr jörð eða vegna fjárrekstra). Sömu leiðis getur lögreglustjóri takmarkað umferð bifreiða í þéttbýli að næturlagi.

IV. KAFLI

Almenn ákvæði um fjallskil og ágang búfjár.

22. gr.

Um rekstur búpenings til afréttar, hirðingu hans og fjallskil, fer eftir ákvæðum fjallskilareglugerðar fyrir Borgarfjarðarsýslu.

Að öðru leyti eru allir skyldir að gæta svo sauðfénaðar síns, geitpenings, hrossa og annarra gripa og alifugla, að ekki gangi og valdi skemmdum á varplöndum, engjum, túnum, ökrum og matjurtagörðum annarra. Bæti eigandi eða umráðamaður peningsins skaðann, ásamt áföllnum kostnaði, eftir því hvort eignar- eða leigupeningur hefur valdið honum. Um ákvörðun skaðabóta skal fara eftir mati úttektarmanns nema öðruvísi sé ákveðið í fjallskilareglugerðinni eða lögum.

Hundar, sem ráðast á menn eða elta skepnur út um hagann eru réttdræpir, hvar sem þeir sjást úti. Flækingshunda og ketti, sem ekki eru í eign eða umsjá neins manns, getur lögreglan látið handsama og auglýsa. Gefi enginn sig fram innan þriggja sólarhringa og borgi áfallinn kostnað, skal lóga slíkum hundum, ef enginn vill hirða þá.

V. KAFLI

Um friðun almenningseigna o. fl.

23. gr.

Mannvirki eða hluti, sem ætlaðir eru til almenningsnota eða til þrýði á almanna-
færi, má enginn skemma, lýta eða færa úr stað.

Enginn má, án sérstakrar heimildar, hrófla við leiðslum, stöðvum eða öðrum
búnaði þeirra stofnana, sem starfræktar eru í almenningsþágu, svo sem vatnsveitu,
hitaveitu, rafveitu eða pósts og síma. Verði einhver óviljandi valdur að slíku, skal
tilkynna það þegar í stað hlutaðeigandi stofnun.

Óheimillt er að tálma eða trufla starfsemi slökkviliðs, lögreglu, hjálparsveita eða
annarra þeirra, sem annast öryggisþjónustu í þágu almennings.

24. gr.

Enginn má troða eða skemma á nokkurn hátt ræktaða bletti, tún, engi, mat-
jurtagarða, skrudgarða manna eða einstakar plöntur, hvort sem er girt eða ógirt.
Enginn má heldur skemma girðingar eða klifra yfir þær eða upp um þær.

25. gr.

Enginn óviðkomandi má hagnýta eða tileinka sér nytjar, svo sem beit, berja-
töku, egg, veiði fugla eða fiska eða önnur hlunnindi án heimildar landráðanda.
Þó mega ferðamenn notafæra sér hagabeit og berjatöku til neyslu á staðnum um
stundarsakir, meðan á áningu eða hvíld stendur.

26. gr.

Öllum er skylt að ganga vel og þrifalega um áningarstaði sína og tjaldstæði eða
þar sem þeir á annan hátt koma saman á viðavangi hvar sem er innan sýslunnar.
Ber að ræsta vandlega slíka staði að öllum óhroða og rusli, svo sem ílátum undan
mat- og drykkjarföngum, matarleifum og öðru þvilíku áður en staðurinn er yfir-
gefinn.

Flöskur má aldrei brjóta á viðavangi. Bannað er að eyða eða spilla gróðri á
viðavangi.

VI. KAFLI

Um uppfestar auglýsingar.

27. gr.

Sveitarstjórn ákveður, hvar festa skuli upp auglýsingar frá yfirvöldum og
öðrum stjórnvöldum, og skal hún á kostnað sveitarsjóðs útvega í því skyni spjöld,
svo mörg, sem þurfa þykir.

Auglýsingar um sýningar og skemmtanir, sem leyft er að halda, svo og aðrar
auglýsingar, má festa upp hvar sem er með samþykki hlutaðeigandi húsráðanda.
Allar slíkar auglýsingar verða þó að vera innan velsæmismarka.

28. gr.

Uppfestar auglýsingar skulu hlutaðeigendur taka niður, þegar þær hafa náð
tilgangi sínum. Löglega uppfestar auglýsingar má enginn rífa niður, rissa eða skrifa
neitt á þær, þeim óviðkomandi, óhreinka eða gera ólæsilegar á annan hátt.

VII. KAFLI

Um veitingastaði, samkomuhús og almennar skemmtanir.

29. gr.

Allir veitingastaðir og gististaðir fyrir almenning, skulu háðir sérstöku eftirliti lögreglustjóra og skal lögreglunni heimill umgangur um húsakynni þau, sem notuð eru í sambandi við reksturinn.

Veitinga- og greiðasölu má aðeins hafa um hönd í húsnæði, sem að dómi heilbrigðisnefndar er til þess hæft og lögreglustjóri hefur samþykkt. Þetta ákvæði nær einnig til þeirra veitinga- og greiðasöluhúsa, sem eru eldri en þessi samþykkt.

Á öllum gististöðum skal haldin nákvæm gestaskrá.

30. gr.

Á almennum veitingastöðum eða samkomustöðum má enginn gerast sekur um ofsafengið atferli. Þar má heldur eigi sýna af sér ósæmilega eða hneykslanlega hegðun eða hafa áhættuspil um hönd.

Hverjum þeim, sem hefur á hendi veitingasölu, selur gistingu eða heldur dansleiki og aðrar skemmtanir, er skylt að gera það, sem í hans valdi stendur til að afstýra því að nokkuð það fari fram í veitingastofu hans, gistihúsi eða danshúsi, sem kemur í bága við góða reglu og velsæmi. Skal hann sjá um, að loftræsting og þrifnaður sé í góðu lagi. Verði misbrestur á að reglum þessum sé fylgt, eða fullnægi veitingastaðir ekki skilyrðum 29. gr., er lögreglustjóra heimilt að banna veitingar á þessum stöðum um stundarsakir, eða fyrir fullt og allt, ef ekki er bætt úr ágöllum að gefinni viðvörðun. Ennfremur er lögreglu á skemmtistað heimilt að ákveða að skemmtun skuli slítið, sé reglum þessum ekki fylgt.

31. gr.

Unglingum innan 16 ára aldurs er óheimill aðgangur og dvöl á almennum dansleikjum eftir kl. 20.00, öðrum en sérstökum unglingaskemmtunum, sem haldnar eru af skólum, æskulýðsfélögum eða öðrum aðilum, sem til þess hafa leyfi og háðar eru sérstöku eftirliti. Forstöðumönnum danshúsa og dansleikja er skyrt að fylgjast með því, að ákvæði þessi séu haldin, að viðlögðum sektum og/eða missi leyfis til veitingahalds og skemmtanahalds um lengri eða skemmri tíma.

Sala tóbaks til barna og unglina innan 14 ára aldurs er bönnuð.

Hvers konar þjónustu við börn og unglina eftir leyfilegan útvistartíma, önnur en heimflutningur, er bönnuð að viðlagðri ábyrgð þess er þjónustuna veitir. Handhöfum þjónustuleyfa er skylt að fylgjast með því, að ákvæði þessi séu haldin.

Skemmtun, sem aðgangur er seldur að, má eigi halda nema að fengnu leyfi lögreglustjóra. Sama gildir um skemmtun, sem fram á að fara á almennum skemmtistað, félagsheimili eða veitingahúsi, og skemmtun á að standa lengur en til kl. 23.30.

Forstöðumenn skemmtana skulu tilkynna lögreglustjóra, hvar og hvenær skemmtun skal halda, að jafnaði með einnar viku fyrirvara.

Fyrir skemmtanaleyfi skal greiða gjald í rikissjóð, samkvæmt reglugerð um aukatekjur rikissjóðs.

33. gr.

Almennt skilyrði fyrir skemmtanaleyfi skal vera, að sá, sem fyrir skemmtun stendur, ábyrgist, að á skemmtun sé haldið uppi fullnægjandi dyravörslu og eftirliti að mati lögreglustjóra.

Ennfremur getur lögreglustjóri bundið skemmtanaleyfi því skilyrði, að eigi annist aðrir dyravörslu að skemmtun en hann samþykkir, og að lögreglumenn verði á skemmtistað.

34. gr.

Í hverju veitingahúsi eða almennu samkomuhúsi skal eigandinn láta gera salerni og snyrtiherbergi í samræmi við ákvæði heilbrigðissamþykktar. Skal veitingamaður eða húseigandi sjá um, að því sé ávallt haldið vel hreinu og í góðu lagi.

35. gr.

Föst kvikmyndahús má ekki starfrækja í sýslunni nema með leyfi lögreglustjóra og hlutaðeigandi sveitarstjórnar og með þeim skilyrðum, er útbúnað og loftrými varðar, sem hún tiltekur í samræmi við ákvæði heilbrigðissamþykktar.

Sveitarstjórn ákveður hve mikið gjald skuli greiða í sveitarsjóð fyrir leyfið, annaðhvort árlega eða fyrir hverja sýningu. Lögreglustjóri getur veitt leyfi til einstakra sýninga, og ákveður hann þá í samráði við sveitarstjórn gjald í sveitarsjóð.

36. gr.

Ef sýndar eru opinberlega myndir, sem að dómi barnaverndarnefndar eru sið-spillandi, hvort sem það eru ljósmyndir eða kvikmyndir, getur lögreglustjóri bannað að sýna þær. Barnaverndarnefnd getur bannað, ef henni sýnist ástæða til, að láta börn horfa á myndir, sem geta haft slæm áhrif á þau.

37. gr.

Enginn má setja upp knattborðsstofu eða leiktækjastofu nema með leyfi lögreglustjóra. Lögreglustjóri getur og afnumið leyfið, telji hann ástæðu til.

VIII. KAFLI

Um samgöngur við skip.

38. gr.

Lögreglustjóra er heimilt, ef hann telur þess þörf til þess að halda uppi velsæmi og góðri reglu, að banna samgöngur við erlend skip.

39. gr.

Lögreglustjóri getur í samráði við barnaverndarnefnd, bannað börnum innan 16 ára aldurs umferð um bryggjur og ferðir út í skip og báta í höfn, ef sérstök ástæða þykir til.

IX. KAFLI

Almenn ákvæði um hreinlæti og þrifnað.

40. gr.

Enginn má saurga eða á nokkurn hátt spilla neysluvatni manna.

Vatnsból skulu vera vel varin fyrir öllum óþrifnaði og þess vandlega gætt, að skólpi eða öðru, sem óþrifnaði veldur, sé eigi hellt þann veg, að runnið geti að þeim.

41. gr.

Eigi má kasta á almannafæri, í ár, hafnir eða fjörur, rusli, úrgangi eða öðrum óhreinindum.

Eigi má hafa á almannafæri neitt það, er ódaun leggur af eða óþrifnaði veldur.

Allri atvinnustarfsemi skal haga á þann veg, að gufur, reykur eða óþefur valdi almenningi ekki óþægindum umfram það sem óhjákvæmilegt er.

42. gr.

Skepnur má aðeins slátra í húsum inni og skal þess vandlega gætt, að skepnur sjái ekki til og sé sláturstaður hreinsaður undir eins að slátrun lokinni.

Bannað er að láta hund komast á blóðvöll, þegar slátrað er sauðfénaði. Brot gegn banni þessu er á ábyrgð hlutaðeigandi hús- eða landeiganda.

43. gr.

Við hvert sláturhús skulu vera nægilega mörg ilát undir innanmeið og þannig fyrir komið að öruggt sé að hundar nái ekki að éta úr þeim. Við heimaslátrun skal hafa á blóðvellingum ilát með loki undir sulli og innanmeið. Að lokinni hverri slátrun skal annað hvort brenna þessi solnu líffæri eða grafa þau, minnst fullan metra í jörðu niður. Annars skulu sláturhússtjórar og aðrir, sem við slátrun fást fara eftir heilbrigðissamþykkt og fyrirskipunum héraðslækna og reglum þeim, er þeir kunna að setja um þessi efni.

44. gr.

Heilbrigðisnefndir hafa hver í sínum hreppi eftirlit með öllu því, sem að almennum þrifnaði lýtur. Fer um þetta efni eftir þeim heilbrigðissamþykktum er nú gilda eða síðar kunna að verða settar fyrir einstaka hreppa í sýslunni.

Annar þáttur.

Almenn ákvæði.

X. KAFLI.

Um staðgildi samþykktarinnar o. fl.

45. gr.

Samþykkt þessi gildir fyrir Borgarfjarðarsýslu.

46. gr.

Hreppstjórar skulu, hver í sínum hreppi, hafa gætur á, að fyrirmælum samþykktar þessarar sé hlýtt, og ástunda að koma í veg fyrir brot á henni.

Komist hreppstjóri að því, að brot sé framið, skal hann jafnskjótt kynna sér málavöxtu, og senda lögreglustjóra skýrslu um málið.

XI. KAFLI

Um refsingar, kostnað o. fl.

47. gr.

Brot gegn samþykkt þessari varðar sektum, ef ekki liggur við þyngri hegning að lögum.

Hagnaður sá, er brotamaður kann að hafa haft af broti sínu og enginn einstakur maður á löglegt tilkall til, skal upptækur gerður og renna auk sekta í hlutaðeigandi sveitarsjóð.

48. gr.

Ef einhver lætur það ógert, sem er skylda hans samkvæmt samþykktinni, má lögreglustjóri láta framkvæma það, eða gera nauðsynlegar ráðstafanir til að hindra, að vanrækslan valdi tjóni. Kostnað við þetta og kostnað sem leiðir af þeim ráðstöfunum, sem lögreglustjórinn gerir til að hindra brot á samþykktinni, greiðir sveitarsjóður, en skyldur er hinn seki að endurgreiða kostnaðinn að fullu.

49. gr.

Allan kostnað, sem leiðir af framkvæmd á samþykkt þessari og eigi verður krafist af einstökum mönnum, greiðir sveitarsjóður viðkomandi hrepps, eða sýslu-sjóður, ef eigi þykir við eiga, að sveitarsjóður greiði.

50. gr.

Með samþykkt þessar er úr gildi numin lögreglusamþykkt fyrir Borgarfjarðar-sýslu, nr. 20 23. febrúar 1940.

Lögreglusamþykkt þessi, sem sýslunefnd Borgarfjarðarsýslu hefur samið og samþykkt samkv. lögum nr. 107 8. maí 1935 um lögreglusamþykktir utan kaupstað-anna staðfestist hér með til að öðlast gildi þegar í stað og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Dóms- og kirkjumálaráðuneytið, 8. október 1980.

Friðjón Þórðarson.

Ólafur W. Stefánsson.

REGLUR

**um breytingu á reglum nr. 507 18. desember 1979
um endurgreiðslur tolla vegna skipasmíða og skipaviðgerða.**

1. gr.

2. mgr. 2. gr. reglnanna orðist svo:

Endurgreiðslur samkvæmt þessum kafla geta aðeins farið fram til skipasmíða-stöðva eða aðila sem fengið hafa leyfi til að reka hér umræddan iðnað samkvæmt ákvæðum iðnaðarlaga nr. 42/1978 og jafnframt tilkynnt skattfyrvöldum starfsemi sína og aflað heimildar til kaupa á vörum án söluskatts, sbr. 11. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt með áorðnum breytingum. Heimilt er þó að víkja frá framangreindum ákvæðum varðandi endurgreiðslur vegna smíði opinna báta og þilfarsbáta allt að 12 brl., annarra en báta úr trefjaplasi, enda fari endurgreiðslur þá fram skv. 5. gr. þessara reglna.

2. gr.

Reglur þessar eru settar samkvæmt heimild í 28. tl. 3. gr. laga nr. 120 31. desember 1976 um tollskrá o. fl. með áorðnum breytingum til að öðlast þegar gildi.

Fjármálaráðuneytið, 13. október 1980.

F. h. r.

Höskuldur Jónsson.

Sigurgeir A. Jónsson.